

A 2013. március 22-i Országos Tehetségnapon elhangzott beszéd szerkesztett változata

Kedves fiatalok és kedves fiatalodó társaim! Mindig tanulok. Évek óta foglalkoztat az a kérdés, hogy a tehetséggondozás, a „gondozás” szó egy kicsit a betegségre utal és eddig nem találtam jó szót, és ma megtaláltam. Kérdés, hogy elfogadjátok-e. Mi tehetséggyarapítók vagyunk, és a tehetséggyarapítás a feladatunk, talán megszeretitek, én mindenesetre jobban szeretem, mint a tehetséggondozást, talán a gyarapító mint szép magyar szó esetleg majd létjogosultságot nyer.

Nálunk a laudáció rövid, nem szoktuk a neveket az elején bemondani, bár nagyon hamar rá fog ismerni a személy, hanem inkább jellemezzük őt. Nos, akiről először beszélni fogok, az egy tehetséggyarapító személyiség. Matematikus, alkalmazott informatikával foglalkozik. Először mintegy két évtizede, talán még régebben, ő nem is emlékszik, egy televíziós vitában voltunk, a magyar felsőoktatás jövőjét illetően sajátos hangot ütött meg: én erre felfigyeltem. Más szempontból, nagy bölcsességgel szólt a felsőoktatásról, tehetségek kibontakoztatásáról, mert nem evidencia az, hogy aki egyetemre, főiskolára jár, az kimagasló tehetség: az egy szakmát tanul, ami kicsit tovább tart. De nekünk dolgunk, és a TDK erről is szól a felsőoktatásban, hogy a legjobbakat segítsük és a kiemelkedésüket és gyarapításukat szolgáljuk.

A második találkozásunk, erre sem emlékszel valószínűleg, a Zeneakadémia volt, ahol fellépett egy matematikus, a Számalk Rendszerház elnök-vezérigazgatója, és úgy mutatta be a zenekart, a művészetet, ahogy én még nem hallottam beszélni reáltudósról humán dolgokról. Nem véletlenül, hiszen akiről beszélek, egy olyan humanista, reneszánsz ember, aki nem jelentkezik sehová, de mindenhová, ahol jelen van, visz színt, bölcsességet, harmóniát, emberszeretetet, és tehetségpártolást, gyarapítást szolgál.

Matematikus, Szeged környékéről érkezett Budapestre, és mindenütt ott volt és ott van, ahol a fejlődés, a tehetség szolgálatáért tenni lehet és tenni kell; nem mondja, teszi. De ott van ő a Fesztiválenekar Kuratóriumában és a Bolyai Műhely Alapítvány Kuratóriumában, nem tagként, hanem motorként. Egyformán viselkedik a parlament dísztermében a pulpituson, amikor Gábor Dénes díjakat adunk át, vagy a Balaton partján egy sátorban, amikor a műegyetemista szakkollégistákkal beszélgetünk és mindenki figyel rá. Sajátos egyéniség, sok lehetne belőle.

Ő a MTESZ-ben éppúgy politizál, politika nélkül, az emberség, a harmónia, a tehetség szolgálatában, mint egy szakmai körben, akár a Magyar Rektori Konferencia Tehetséggondozó Bizottságában és sorolhatnám a sok-sok vállalt és teljesített feladatát. Hiszen itt van közöttünk is, a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács bölcsességét gyarapítja alelnökként. Na de azért arra is vigyáz, hogy ne csak a felsőoktatás tehetséggyarapítását szolgálja: példás családi életet él, muzsikál többedmagával, hiszen a közösségért él, maga köré gyűjtötte lakóhelyileg is három gyermekét és öt unokáját, és milyen praktikus, de mégis felírtam, mert a nevekkal bajban vagyok, hogy mind az öt unokája egyforma betűvel kezdődik: Benedek, Borbála, Balázs, Boldizsár és Blanka. Próbáltam megtanulni reggel, de leírtam külön, hogy ezt el is tudjam mondani.

Nos, nevezett Havass Miklós a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács alelnöke, az Informatikai Főiskola alapítója, kurátor, nagyon sok helyen jelen van. Legyen jelen sokáig! Az életműdíj nem azt jelenti, hogy valaminek vége van, hanem, hogy valami van, folyik tovább, gyarapítsuk közösen a tehetségeket. Isten éltesse Miklóst és gyere, vedd át az életműdíjadat!